

Publicerad 2020-10-16 16:31 av Loindra

vakna

vad är tiden

I ensamhetens töcken
kommer jag lite lätt på fall
Där nere i avgrunden
ett känslösvall
Men når aldrig riktigt botten

Ljuset sinar
Mörker förtär
Ser inte ens mig själv
vet inte vart jag är

Sen plötsligt
vaknar jag upp ur dimman
sov bort även den sista timman
Nu ringer klockan
inte en stund försent
Dags att vakna
säger en röst lite klent
hastigt dras den sen upp
rullgardinen
och jag blir sedd på
med den där minen
Ser då ljuset igen
känner livet sen
och jag närmast det på nytt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Loindra med Poeter.se id #187181 innehar upphovsrätten